

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **T. V.**, bývajúceho v K., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. D. H., advokátkou so sídlom v K., proti žalovanej **G. G.**, bývajúcej v R., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. J. D., advokátom so sídlom v R., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 9 C 44/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach 25. septembra 2008 sp.zn. 3 Co 94/2006 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Rožňava z 24. októbra 2006 č.k. 9 C 44/2006-100 vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol a v rozsahu výroku o trovách konania rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Takto rozhodol poukazujúc na to, že odvolanie žalobcu vo veci samej nie je dôvodné. Súd prvého stupňa správne a úplne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého vec správne právne posúdil.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V dovolaní namietal všetky dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že mu postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že súd prvého stupňa procesne pochybil, ak podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. nepoučil účastníkov konania, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť do vyhlásenia

rozhodnutia vo veci samej a ak nevykonali navrhované dôkazy, ktorými boli výpisy z účtu, vyvracajúce tvrdenia žalovanej, že neprispieval na domácnosť. Namietal tiež, že prvostupňový súd mu neumožnil podať stanovisko k písomnému vyjadreniu žalovanej zo dňa 4.5.2006, keďže mu bolo predložené až na pojednávaní dňa 24.10.2006, na ktorom bol vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa. Rozhodnutia oboch súdov považoval i za nepreskúmateľné, nakoľko ani jeden zo súdov dostatočne neodôvodnil nevykonanie ním navrhnutých dôkazov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti

účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania namietanú žalobcom, ktorá mala spočívať v odňatí jeho možnosti konať pred súdom tým, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy - výpisy z účtu (ktoré mali preukázať, že prispieval žalovanej na spoločnú domácnosť) a tiež tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej zo 4.5.2006, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., a že ani jeden zo súdov dostatočne neodôvodnil nevykonanie ním navrhnutých dôkazov. Uvedené námietky dovolateľa neboli opodstatnené. Z rozhodnutia odvolacieho súdu je totiž zrejmé, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že navrhované dôkazy (výpisy z účtu) nie sú právne významné pre posúdenie veci, teda odôvodnil, prečo nepovažoval za potrebné ich vykonať, a tým odstránil pochybenie prvostupňového súdu v tomto smere. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že samotné nevykonanie všetkých dôkazov navrhnutých účastníkmi konania nie je odňatím možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Námietky o nedoručení vyjadrenia žalovanej a o nedostatku poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p. uplatnil dovolateľ už v odvolacom konaní a mal tak možnosť uplatniť v tomto konaní všetky procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva, najmä právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, k procesnému postupu súdu prvého stupňa, jeho skutkovým a právnym záverom a ku všetkým okolnostiam prípadu. V odvolacom konaní teda mohol zaujať tiež stanovisko aj k vyjadreniu žalovanej a navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Odvolací súd sa uvedenými námietkami zaoberal a svoj rozsudok aj náležite a presvedčivo odôvodnil. Zároveň, keďže potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z toho istého právneho dôvodu, neporušil ani zásadu dvojinštančnosti súdneho konania.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nemohol zaoberať vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci alebo prípadného výskytu iných väd (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.) a dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie

odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalovanej, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením jej zástupcu k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3: 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. mája 2011

JUDr. Rudolf Č i r č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová